

MARNO JÁNOS

Kenyérpusztító béke

tanulmányvers – Dávidnak

A kenyér nem az a téma,
ami az utcán hever,
a kenyér más tészta.

Rá lehet kenni az embert,
mikor olyan a kedve,
s még élvezi is, mert

az élmény maga oly ismert
valahonnan. Nem jön be,
honnán, de hogy kivert

a víz a gyönyörűségtől,
az most is előttem van.
Egy csepp az egészből.

Hogy futok a Városmajor
utcán hajnalban haza-
felé, semmi bajom,

a rosszullét pont elkerül,
mikor a Csaba utca
sarkán, s itt legbelül,

megszállja az üregeket
valami kenyérillat,
forró, majd langymeleg,

s visszarepít egy álomba,
mely talán megvan neked
is, mint a fák lombja,

melyben hús búvóhelyüket
kínálja a korona-
ágazat, és süket

csend óvja az alvilágok
forgalomzajától
az embert, míg párod

szemcsés mása, vagy valami
durvább, karcosabb párlat
felmarja hajnali

kelésedet a kenyérrel,
a kelés orvosért kiált,
és hozzá még kés kell,

késhegynyi kés, sebész szike,
vagy pőrén egy ragtapasz,
hogyan a seb alszik-e,

vagy duzzad, érik még egyre,
illetve épp kifakadsz,
annak kell fél egyre

délután, ha a rendelő
üres, kiderülnie.
Igazán kedvező

időpont ez egy kiskorú,
lázás ágyban fekvőnek.
Derűre csepp ború,

jóformán észre sem veszed.
A mellbimbónyi sebből
kicsordul egy veszett

sárga, kenhető ömlemény,
a comb csípősen sajog,
ellenben a kenyér

alhasán a szürke, kemény
kéreg, mint a lávakő,
s szőke haján a fény

oly lány, szinte émelyítő.
Harapásra pedig ropog,
mint a télidő.

Tapasztalatból beszélek.
Pontosan, ahogy érzed.
A seb szétszéled,

elnyújtózik az asztalon
a nyálkás, tézstaféle
csend, s fiatalon

ér az ágyban még a vége,
hogyan futottál valahol,
megszakadva érte.

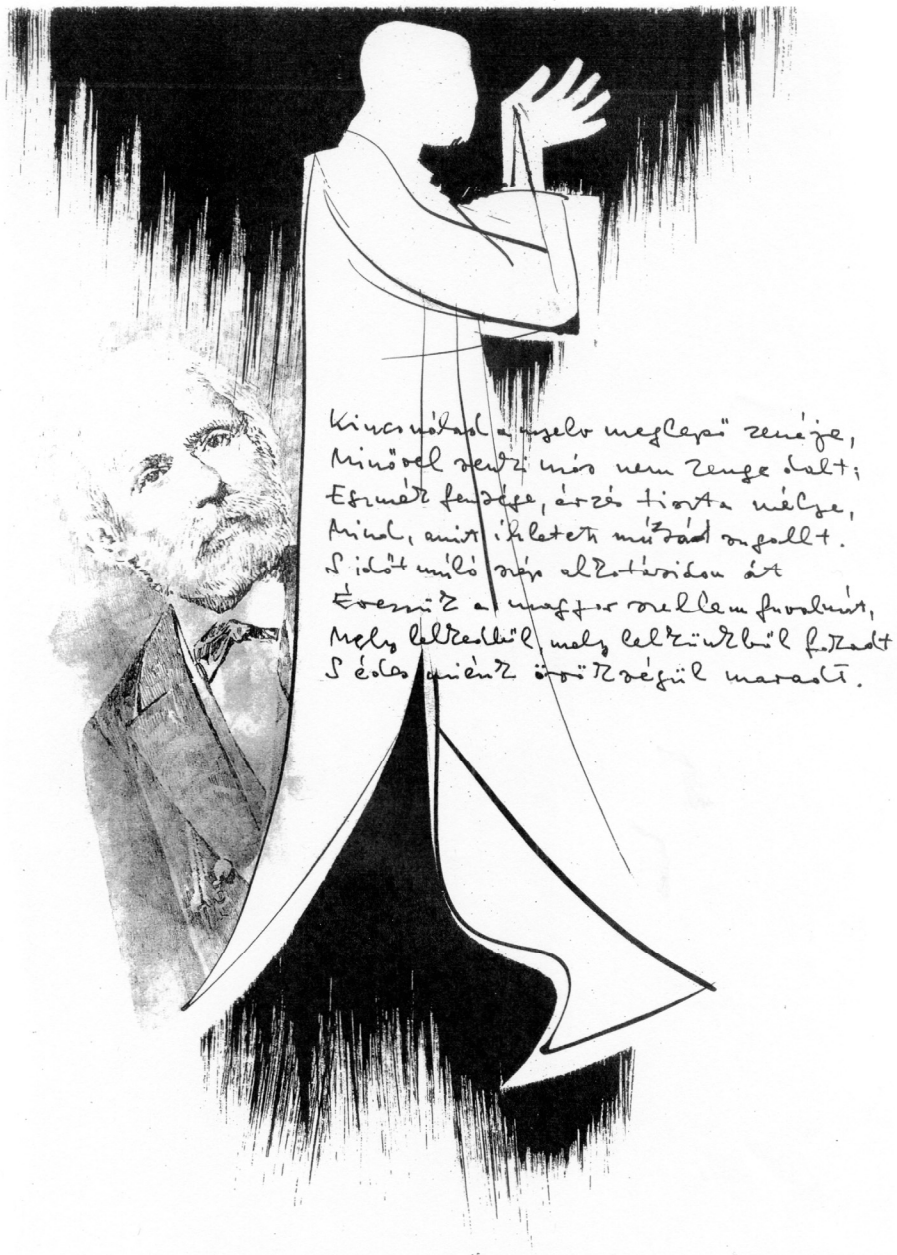
A Nap lombhullása

Nyaraszolok. Októberi verőfény,
a nap heve megkapja az arcom,
jó volna kint maradni a placcon,
egy szál alsóban és őszi zokniban,
katapultálva kvázi az Ezeregy-
éjszakából. A padisah neve
itt ég, herpesz gyanánt, a nyelvem hegyén,
mely betegen bejáratos a szegény
tudattalanomba. Azért szegény,
mert a padisah kénye-kedve szerint
bánik vele, elpusztíthatja egyik
pillanatról a másikra, s a helyén
akkor csupán egy halom hamuban,
égéstermekemben kotorászhatok.

Akár egy a májába* beletúró
történész, aki napi ügyekben is
állásfoglaló nyilatkozatokra
ragadtatja magát. Mintha épp meghalt
volna testi valóságában, és mit
küszködjön egy hulla élőhalottak
gátlásaival. Küszködik helyettük
ezer mással. Jövök tehát, hátamat
fordítva az elbújni készülő napnak,
a Sportkórház mentén megficamodó
Győri úton, mikor egyszer csak, hogy ne
cifrázsam, belebotlik a szemem
egy vakító sárga levélhalomba,
melyet az elbúvó nap hullathatott
most oda, az ég tudja, mire, búra
vagy örömré emlékeztetőül.
Látok továbbá két lábat, a talpak
felől, bámulom őket álmatlanul,
hogy órákon keresztül nem moccannak.
A baromi bizalmat látom, mely
annyira feszélyez s annyira meghat.
Ennek azonban hét éve már, s nem hat.

---

* A májába hangalaki egyezése a belső szerv egyes szám első személyű birtokos esetével a véletlen műve, a szó helyes értelmezése a hasonlatban szereplő történész jelen idejűségének, a májának felel meg (a szerző).

Kiváncsán a szelvényes zeneje,
Minnél nevé mis nem zenge salt;
Esmét ferdé, és is tióta nélye,
Ainál, amit i. kletet művészt engedte.
S idét unió négy elzáródon át
Esemé a magyar orléan fuvolant,
Mely belkésből mely belkésből f. zadt
S éles quén? övözéül maradt.